

**'ll' teatre lliure**



© Uriel Muller

**Alfonso Vilallonga**  
**Solo ante el peligro**

Teatre Lliure (Espai Lliure), del 28 al 31 de maig

**Alfonso Vilallonga**  
**Solo ante el peligro**

---

intèrpret **Alfonso Vilallonga** veu, piano, guitarra, acordió i harmònim

---

playbacks **Román Gottwald** / il·luminació **Roger Puiggener** / vestuari i espai visual **Susana Fernández** / audiovisuals **Clarisa Sánchez-Cuenca** / producció executiva i management **Inma Ibáñez**

---

i els equips del **Teatre Lliure**

---

producció **Teatre Lliure**

---

agraïments **Dagoll Dagom, Juan Fran Valderas i Mireia Font**

---

**durada: 1h.10' sense pausa**

Horaris:	de dijous a divendres	21h.
	dissabte	17:30h. i 21h.
	diumenge	18.30h.

Preu: 24 €

Un espectacle de cançons i històries per a un home i alguns instruments...

**Solo** Acostumo a actuar acompanyat per una pila de músics meravellosos de diferents pelatges. Ho he fet a través dels anys en diverses formacions i no deixo mai d'agradir-los el talent i les prestacions. Però cada tant m'agrada sortir sol a l'escenari. És com un recordatori de l'estat natural de l'home, és a dir, del meu estat natural. M'agrada seguir tornant-hi. Podem estar acompanyats de moltes persones, agombolats, mimats, recolzats i tan aclamats com vulguem o puguem, però al capdavall estem sols. Sols i sense accent. Atònits i atonals.

**El peligro** Quan el perill és artístic i no vital, seria més adequat dir-ne "acolloniment". Al capdavall, l'únic risc que corres és quedar com un imbècil. Però al circ o al món taurí, el perill que corre un trapezista o un torero és un perill de mort (en el cas taurí, s'hi ha d'afegir que el toro no és que corri perill, sinó que té la mort assegurada, però aquesta ja és una altra història). Al teatre o al cabaret, el risc principal és la indiferència, l'aplaudiment tebi del públic.

Lamentablement, a Catalunya ja no es xiula ni es tiren tomàquets (hi ha crisi moral, més que alimentària) i és una veritable llàstima. En més d'una ocasió he trobat a faltar ser el blanc d'una bona tomacada (sobretot quan he treballat en produccions de teatre institucional català). Però la indiferència és la pitjor punyalada que es pot clavar a un artista.

Per això quan surto a l'escenari sense guardaespalles, em valc de tot allò que conec i crec saber i m'armo fins a les dents de recursos musicals i verbals per afrontar la batalla de l'espectacle de la soledat i guanyar-la tot sol.

Pel que fa al contingut dels meus diàlegs amb mi mateix, diguem que varia segons el meu estat d'ànim i que arriba al màxim esplendor quan m'explico alguna cosa que no sabia.

Vaig actuar a Guadalajara fa un temps al Cabaret del Festival "Zapopum". Crec que vaig fer 7 o 8 representacions de *Solo ante el peligro*. Em va agradar veure que l'humor i la tendresa són valors que també s'aprecien en aquest país que d'alguna manera sempre m'ha estat pròxim. Que hi hagi un reducte irredempt de cabareters a Mèxic i que em convidin a mostrar-me un cop més en aquest país, em sembla una clara demostració de salut artística i cultural que em satisfà profundament.

**Alfonso Vilallonga**

En contra del que diuen alguns, em resisteixo a creure que Vilallonga sigui un gos verd. Potser perquè el conec de fa molts anys i he seguit la seva ara atribolada, ara erràtica, ara brillant, ara mate carrera, puc afirmar sense rubor que els gossos verds són, sens dubte, els altres.

De fet, Vilallonga ha dedicat bona part de la seva vida a homenatjar els gossos verds i intentar satisfer-los de mil maneres diferents amb ossos de diversos colors, però mantenint sempre una coherència que indubtablement escapa a la majoria del ben o malpensat públic. Quin anhel pel pèl públic de gran part del seu públic!

Observeu no obstant la paradoxa: se'm demana que aportï una mica de teca a aquest programa de mà per seguir una mica la línia d'aquesta santa casa, i només sóc capaç d'aportar una pila d'ossos... I és que el nostre home és, sobretot, prim. Prim i lleuger com un còctel d'estiu. Precisament per defugir sempre la pesadesa, pot ser que s'hagi perdut una pila de bones oportunitats en aquesta vida manejada sobretot per grans pesats.

Però ell jura i perjura que el compensa.

Després d'haver estat artista CBS a la seva més tendra adolescència i no morir en l'intent, podem dir que la seva carrera va començar realment als EUA, on alliberat temporalment de la seva llengua mare, va començar a escriure cançons en anglès. Un anglès lleugerament macarrònic, però *al dente*. D'aquesta manera, va evitar que les primeres cançons que li sortien s'assemblassin perillosament a les de Julio Iglesias (que, dit sigui de passada, segons sembla s'autoatribueix, entre altres composicions de domini públic, la partitura de *Romance Anónimo*).

Així, Vilallonga va publicar els seus dos primers discs a Boston, produïts per una discogràfica fantasma anomenada Camprodon Music. Lògicament, no va tenir cap problema per donar d'alta aquest nom a la Societat d'Autors i Editors nord-americana, ja que no se li havia acudit mai a ningú. Se'n van vendre un nombre indeterminat d'exemplars, i dic indeterminat perquè el nostre home ha estat sempre incapaç de portar correctament els comptes. De fet, a dia d'avui, encara no sap si amb la música hi guanya o hi perd diners...

De tornada a Barcelona publica el seu primer disc en castellà, *Bugui del conformista*, amb alguns temes traduïts de l'anglès i alguns temes nous en el més pur estil *raconteur* de cabaret. Passen uns anys durant els quals s'inicia en el cinema de la tendra però ferma mà d'Isabel Coixet, per a qui escriu tres bandes sonores (*Cosas que nunca te dije*, *A los que aman* i *Mi vida sin mí*). A finals del segle passat, escriu amb Ernesto Collado un insòlit musical

palindròmic (*Turning Point*) que rep el Premi de la Crítica i, per tant, és condemnat immediatament a l'ostracisme. Poc després arriba *Cábala y danza*, un altre disc de cançons en castellà que mostra *malgré lui* la seva faceta més romàntica de cantautor i, després d'unes quantes bandes sonores més, un disc doble en directe i alguns espectacles de teatre en els quals s'interpreta sobretot a ell mateix, acaba de publicar el seu últim disc, *Libérame* (K- Industria 2009).

L'espectacle *Solo ante el peligro*, que va triomfar l'any passat al Festival de Cabaret de Mèxic D.F. i que avui estrena aquí, és una mostra més de la seva desordenada i capriciosa versatilitat i una excusa per escartejar algunes de les seves millors cançons, paròdies i monòlegs.

En definitiva, l'home sol, envoltat del seus instruments, les imatges i els objectes més familiars, que expressa el seu àcid romanticisme mai exempt de tendresa ni de sentit de l'humor.

**Jean-Jacques Duhamel**



Dos actors catalans caminaven per Paris fa uns quants anys i es van trobar un senyor francès que venia al carrer els seus propis llibres de palíndroms (ja ho sabeu: frases que es llegeixen igual d'esquerra a dreta que de dreta a esquerra).

Els van fullejar una mica i van veure que enmig d'un munt de palíndroms en francès se n'hi trobaven uns quants en castellà.

I signats per mi. En tornar m'ho van explicar sorpresos...

Eren aquests:

Amar es reconocerse rama

¿A los ríos acaso ir sola?

Diva, dale uva y ya vuela David

Allá, cada torre derrotada calla

Yo haré un iman a mi nuera hoy

Amigo, no; o da su kayak usado o no gima

Ada, no rece; debo reconocer, obedecer o nada

Ágil es Isa, nace de la yerba, ojo abre y al edecán así se liga

I el més llarg...

Anula la tropa, animal; otra barata pelea brutal a mi me mata:  
batalla femenina, jo, me mola; Ada loca por avellanas, Ana lleva  
ropa colada a lo memo, Janine me falla, Tabata me mima, la turba  
el epatar a Bartola, Mina aporta la luna...

S'ha de dir que aquest últim palíndrom conté un "laisme", (*la turba...*), però com que he viscut alguns anys a Madrid, em dono per perdonat.

**Alfonso Vilallonga**

## Alfonso Vilallonga

Doctorat en Música pel Berklee College of Music de Boston, on elabora les seves primeres composicions en anglès i el seu primer espectacle, *Continental Cabaret*, amb cançons de J. Brel, E. Piaf, F. Sinatra, G. Gershwin i C. Porter. En la seva pròpia evolució, l'espectacle va anar incorporant cançons pròpies i la formació que l'acompanyava va passar a anomenar-se The Cabaret Rose.

Encara a Boston, és guardonat amb l'Encore Award al Millor Vocalista de Cabaret-Teatre i publica els seus dos primers discos: *At the Edge* i *End of an Era* (Blue Jay Records, 1991).

Dos anys més tard es prodiga a Nova York amb The Cabaret Rose i assoleix el reconeixement dels professionals, la crítica i el públic com a cantant i *showman*. També el 1993, fa el salt de tornada a Europa amb l'espectacle *El pulpo en el garage*, que presenta al Sitges Teatre Internacional, on s'introdueix al teatre musical. El 1995 edita el seu primer disc en castellà *Bugui del conformista* (Betibú), que es presenta al Festival Grec'95 de Barcelona i al Café del Foro de Madrid.

El 1996 fa el paper de Voltaire al musical *Candide* de L. Bernstein, dirigit per Xavier Albertí (Teatre Romea), i composita la banda sonora de la pel·lícula *Cosas que nunca te dije*, d'Isabel Coixet. En 1997 escriu i interpreta amb Al Alimón Teatre una obra de teatre musical, *Societat anónima*, que s'estrena al Sitges Teatre Internacional. La seva activitat aconsegueix més difusió quan, el mateix any, participa diàriament com a pianista i *showman* al magazine televisiu *Les 1000 i una*, conduït per Jordi González (TVC).

El 1999 signa amb Ernesto Collado el musical *Turning Point*, estrenat al Villarroel Teatre dins el Festival Grec'99 de Barcelona i guanya el Premi Especial de la Crítica Teatral 1999. El 2000 gira amb l'espectacle *Sombrillitas de entretiempo*. Signa també la música per a l'obra teatral *Vacanze* de Zocco Teatro i edita el quart disc de cançons, *Cábala y Danza* (G3G Records), que es presenta a Barcelona l'any següent amb el Cuarteto Cábala. El 2001 rep el premi Sebastià Gasch del Foment de les Arts Decoratives per la seva aportació al món de l'espectacle.

Durant el Fòrum 2004 actua al cabaret com a mestre de cerimònies i com a cantant. Posteriorment ha compostat les bandes sonores de les pel·lícules *Mi vida sin mi*, dir. I. Coixet; *Horas de luz*, dir. Manolo Matji, i *Princesas*, dir. Fernando León.

El 2005 signa la cantata *Adultus* per a l'Auditori de Barcelona. Després d'una gira per Mèxic, Alemanya i Espanya amb l'espectacle *En vivo y en directo* (Alfonso Vilallonga & The Cabaret Rose), que es va poder veure a la Sala Fabià Puigserver al mes d'octubre del 2006, Vilallonga torna al Lliure el 2007 amb *Une soirée chez Vilallonga*. El 2008 va crear la banda sonora de la pel·lícula *Transsiberian* (Brad Anderson ) i la de l'espectacle *Aloma*, estrenat al TNC, a partir de la novel·la de M. Rodoreda.

Durant el 2007 va estrenar també un nou espectacle, *La pata del flamingo*, amb un recull de cançons noves que han acabat formant el seu darrer cd, *Libérame*, aparegut el mes de març passat.

**més informació:**

<http://alfonsovilallonga.com>

<http://www.tv3.cat/videos/1094719/mapaweb.htm>

<http://www.myspace.com/alfonsovilallonga>

## Discografia



*Libérame* (K-Industria 2009)



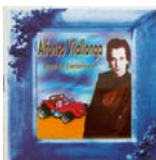
*En vivo y en directo* (G33G 2006)



*Adultus* (Cantata, L'Auditori 2005)



*Cábala y danza* (G3G 2000)



*Bugui del conformista* (Betibú 1996)



*The end of an era* (Blue Jay Records 1992)



*At the edge* (Blue Jay Records 1990)

## **Bandes sonores**

*Transsiberian* (Brad Anderson 2008)  
*Princesas* (Fernando León 2006)  
*Horas de luz* (Manolo Matji 2004)  
*Haz conmigo lo que quieras* (Ramón de España 2003)  
*Mi vida sin mi* (Isabel Coixet 2002)  
*Mi dulce* (Jesús Mora 2001)  
*A los que aman* (Isabel Coixet 1998)  
*Cosas que nunca te dije* (Isabel Coixet 1995)  
*Inquisitor* (Rachel Schaaf 1991, EE.UU.)

## **Documentals**

*En el corazón de la tortura* (Isabel Coixet 2003)  
*Madres de nadie* (Montse Rodríguez 2003)  
*Por nada* (Mercedes Fernández-Martorell 2008)

## **Curtmetratges**

*Tour* (Marc Cistaré 2001)  
*El sonajero* (Elena Vilallonga 1998)

## **Música per a teatre**

*Aloma* (Dagoll-Dagom 2008)  
*84 Charing Cross Road* (Dir. Isabel Coixet 2004)  
*El hombre habitado* (Lucerna 2003)  
*Canciones de Cabaret* (Dir. Mario Gas 2002)  
*Vacanze* (Zoco Teatro 2000)  
*A mall & some visitors* (Beau geste moving theatre 1991)

## **Espectacles propis**

*La pata del flamingo* (2008)  
*Une soirée chez Vilallonga* (2007)  
*Cabaret del Forum* (2004)  
*Sombrillitas de entretiempo* (Gira 2003)  
*El mirlo metálico* (Con Ernesto Collado 2001)  
*Turning Point* (Musical) ( Dir. Ernesto Collado 1999)  
*A los rios acaso ir sola* (Dir. Federico Fazioli 1996)  
*The end of an era* (Tour USA 1990-91)  
*At the edge* (Tour USA 1989-90)

### **La crítica ha dit:**

*“Tiene un encanto que desarma y encandila. Su voz es cálida y su verbo irónico y mordaz, pero también lleno de ternura y de poesía”.*

Susana Frouchtmann (**La Vanguardia**)

*“Su estilo y talante encajan mejor en el cabaret berlinés, que en el Chansonnier del Quartier Latin. Inquieto, polifacético, muy original, con una personalidad fuerte, buenas dosis de sarcasmo, dulzura, ironía, melancolía, sorpresa, romanticismo. Y hay que ver con qué surrealismo explota la rima ...”.*

Lluís Permanyer (**La Vanguardia**)

*“Es un extraño trovador, un showman con voz de barítono que vierte en escena la gracia de aquellos clásicos chansonniers de la escena frívola francesa. A Alfonso Vilallonga le conocen en Estados Unidos como el rey del cabaret”.*

(**El País – Dominical**)

*“...Vilallonga pudo exhibir su personalísimo espectáculo “Bugui del conformista”, que es una propuesta rigurosamente insólita en el panorama local. Una de las proposiciones más originales y de mayor calado artístico que en su género se puede contemplar en estas latitudes”.*

Albert Mallofré (**La Vanguardia**)

*“Este hombre es capaz de coger el swing, la canción de autor a lo Silvio Rodríguez, Bertolt Brecht/Kurt Weill, Tom Waits, los scores cinematográficos de sabor añejo o lo que le apetezca y pasarlo por su filtro. ...posee un lenguaje propio e inteligible al instante para el resto.”*

Neil Antena (**Barna**)

*“A Boston le va a costar conservar al flamante Vilallonga como estrella local.”*

(**Variety - Nova York**)

*“Vilallonga illuminates the complexities of cabaret”*

Anthony Tomassini (**The Boston Globe**)

*“Vilallonga’s show is sophisticated fun.”*

Richard Dyer (**The Boston Globe**)